

Η ΠΙΟ ΑΠΑΝΘΡΩΠΗ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Ο ΘΑΛΑΜΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ποιός τρόπος θανατικής εκτέλεσης εφαρμόζεται στο Κάροον-Σιτυ της Πολιτείας της Νεβάδας. Ο θάλαμος με τ' ασφαλισμένα αερικά. Η εκμυστηρεύσεις του δόκτορα Λέζιγκτον, γιατρού των φυλακών του Κάροον-Σιτυ. Η θανατική εκτέλεσις ενός γυγκώστερ. Η ανατριχιαστική τραγωδία ενός καταδικαιού. Ο άνθρωπος που κορμάτισε την γυναικία του, κτλ. κτλ.

ΑΟΙ μας ξέρομε ότι η θανατική εκτέλεσις των καταδικών στην 'Αμερική γίνεται πλέον στην ηλεκτρική καρέκλα. Μά είνε πούν λίγο γνωστό, ότι όλες η Πολιτείες δέν χρησιμοποιούν τόν ηλεκτρισμό γιά νά εξασποτείλουν στον άλλο κόσμο τους καταδικασμένους εις θάνατον εγκληματίες. Στις υπερμοντέρνες φυλακές του Κάροον-Σιτυ, της Πολιτείας της Νεβάδας, παραδειγματός χάριν, εφαρμόζεται τό πιο παράδοξο και τό πιο αποτρόχαιο σύστημα θανατικής εκτέλεσεως, που θυμίζει τό φοιχτά βασανιστήρια τών μελλοθανάτων καταδικών στην ζωοδόη κι' άγρια Κίνα.

Μέ ποιό τρόπο, λοιπόν, εκτελούν τους εγκληματίες στό Κάροον-Σιτυ; Άς αφήσουμε τόν δόκτορα Έρμπερτ Λέζιγκτον, τό γιατρό αϊτών τών υπερμοντέρνων φυλακών, νά μάς αφηγηθή τό σύστημα τής θανατικής εκτέλεσεως, που εφαρμόζεται στην Πολιτεία της Νεβάδας.

«Η φυλακές του Κάροον-Σιτυ, είτε σ' έναν 'Αμερικανό δημοσιογράφο, δέν είνε μόνο πρότυπον ανθρωπιστικόν φυλακόν, αλλά είνε και η μόνη που δίνουν χώρο στον καταδικασμένο εις θάνατον να μετανοήσει για το έγκλημά του...»

«Αυτές η φυλακές έχουν δίπλα τους ένα ιδιαίτερο θάλαμο, τόν «θάλαμο του θανάτου», όπως λέγεται, που είνε χτισμένος με τέτοιο τρόπο, ώστε δέν ακούγονται απ' έξω η φωνές του καταδικού. Τά παράθυρα πάλι κι' η πόρτα του κλείνουν ερμητικά κι' έτσι δέν μπορεί νά περάσει ούτε η παραμικρή αιχτίδα φωτός. Ύστερα, λοιπόν, από τις τελευταίες διαπιστώσεις της θανατικής εκτέλεσεως, αφού απομακρύνουν όλα τόν εγκληματία, τόν εγκαταλείπουν μόνο του μέσα σ' έναν τόν σκοτεινό «θάλαμο του θανάτου», για νά μετανοήσει και νά προετοιμασθή για τό μεγάλο ταξίδι... Ο μελλοθάνατος, στην άρχη κάνει σάν τρελλός. Τό σοκαδά κι' η άπολυτη σιωπή του τσακίζουν τά νεύρα. Κατόπιν αρχίζει νά κλαίη, νά ουρλιάζη και νά παρακαλή νά τόν βγάλουν απ' αυτή την κόλαση. Χτυπάει τό κεφάλι του στους τοίχους, που είνε ταπεινωμένοι με λάστιχο, σέφνεται στό πάτωμα, πασχίζει ν' ανοίξη τά παράθυρα. Δέν άντέχει στό σοκαδά. Θέλει φως! Μά δέν τόν άκούει κανείς. Ύστερα από λίγες ώρες, κατάνοχος, πέφτει στό γόνατα κι' αρχίζει νά μετανοή για τό έγκλημά του και νά παρακαλή τό Θεό νά τόν γλιτώση απ' αυτό τό φοιχτό μαρτύριο τής άναωνιάς του θανάτου... Έχει φτάσει πάλι κατ'άλληλη στιγμή. Δού μεγάλοι σολήνες γεμίζουν τότε τό θάλαμο μ' ασφασιζογόνα αέρια. Ο εγκληματίας δέν μπορεί ν' αναπνεύσει. Τινάζεται όρθιος, φέρνει τά χέρια του στό λαμό του, βγάδι άπελιπμένους κραναγές άγωνίας και κωλύεται στό πάτωμα άναίσθητος. «Πεταει από λίγα λεπτά τής όρας έχει πεθάνει από άσφαιζία...»

«Εγώ τότε φοράω μία μάσκα ασφασιζογόνου, μπαίνω μέσα στό «θάλαμο του θανάτου», πέλω ένα ηλεκτρικό κομμάτι, που μόνο εγώ ξέρω πού πού μέρος βρίσκεται, για ν' ανοίξουν τά παράθυρα και νά φέγουν τ' ασφασιζογόνα αέρια και κατόπιν διαπιστώνω τόν θάνατο του εγκληματίου. Ο θάνατος όμως αυτός είνε ίσως ο πιο σκληρός απ' όλους. Έχω εξασκετάσει ότι οι περισσότεροι εγκληματίες πεθαίνουν τρελλοί από την άγωνία...»

«Έχουν εκτελεσθή πολλοί εγκληματίες: ούτως ο γιατρό Λέζιγκτον ο 'Αμερικανός δημοσιογράφος.

«Εδώ και δύο μήνες άκουβώ υπέγραφα την τριακοστή βεβαίωση θανάτου... τόν άπάντιο με άπάθεια ο παράδοξος γιατρός τών φυλακών του Κάροον-Σιτυ.

Ο 'Αμερικανός ορεότροφο κατόπιν τόν έπεισε νά του αφήρηθή μερι-

ζές από τις δραματικές εκτελέσεις των καταδικών κι' ο δόκτορ Λέζιγκτον δέν διάσπασε νά του εξιστορήσει αυτές τις δύο άπάντιες τραγωδίες:

—Μιά νύχτα με είδοποίησαν ότι τό πρωί θα γινόταν η εκτέλεσις ενός από τους πιο επικίνδυνους εγκληματίες της Νεβάδας, του Τζάκ Ό Κέλλιν, Ο «Τζάκ Ο Χριστοθήρας», όπως τον έλεγαν, ήταν ο φόβος της ό τρομάς της πολιτείας. Κανείς δέν τολμούσε νά τόν προσβήσει στους άστυνομικούς. Ήταν ο καλύτερος σκοπευτής και τό τολμηρότερο κούμ - μπόυ. Με δύο λόγια, ένας σωστός διαβολό-άνθρωπος! Ο Τζάκ σμάδωνε από μακριά τά θήματα του, τά έστειλε στον άλλο κόσμο με μία σφαίρα στην καρδιά κι' ύστερα τά λήστεψε και ξαναγύρισε, για νά κερφή στό δάση της Νεβάδας. Είχε τό καλύτερο πιστόλι και τό πιο γρήγορο άλογο... Μιά μέρα όμως έπεσε στό χέρι της άστυνομίας και καταδικάστηκε για τούς δεκαεπτά φόρους, που είχε κάνει, νά εισπληρώση στό «θάλαμο του θανάτου». Φαντάζεστε, λοιπόν, πόσο ήμουν περήσιος νά δω άν αυτός ο σκληρός άνθρωπος θα διατηρούσε την άπαθεία του ως τις τελευταίες του στιγμές, γιατί έλο τόν αφού ποθ ήταν κλεισμένος στη φυλακή δέν είχε βγάλει μιλά από τό στόμα του. Και γι' αυτό παρακολούθησα την άγωνία του από τόν κρηό φεγγίτη του τραγουδιού θάλαμου...»

«Ο «Τζάκ Ο Χριστοθήρας», μόλις άπόλυθηκε γύρω του τό σοκαδά, έκανε στην άρχη μερικά βήματα κι' έπειτα στάθηκε κι' άρχισε νά σφαιρίζει ένα παλιό μεταλλικό τραγοσί. Φοδόντι άκουγε: ... Ύστερα έβριμει άκίνητος, σάν νά άφορημαζόταν.

Πέφσαν έτσι δέκα λεπτά τής όρας κι' άσφαμα τόν είδα νά ξεκινάμετα με άπάθεια στό πάτωμα. Η νεκρική όμως σιωπή του θάλαμου, άρχισε νά τόν περιβάλλει στό νεύρα.

«Πότε, λοιπόν, θα τελειώσουμε; ούρλιάζε με τσηχη καί πνιχτές όρθιος. Τί περιμένετε, τσακάλια;

«Έλεϊτα ένα γέλιο, ένα κρηό γέλιο τρελλού, έφτασε ως τ' αυτιά μου. Ο τριτοερός εγκληματίας δέν άντεχε πάλι. Κι' έβρανα τόν είδα νά φέρη τό χέρι του στό λαμό, σάν νά πνιγόταν, και νά κωλύεται καταγής, με νευροτικές σπασμούς. Είχαν διατετασει τ' ασφασιζογόνα αέρια. Μά τί γερός άνθρωπος! Άλογησε πολύ, πάρα πολύ, νά πεθάνει από άσφαιζία...»

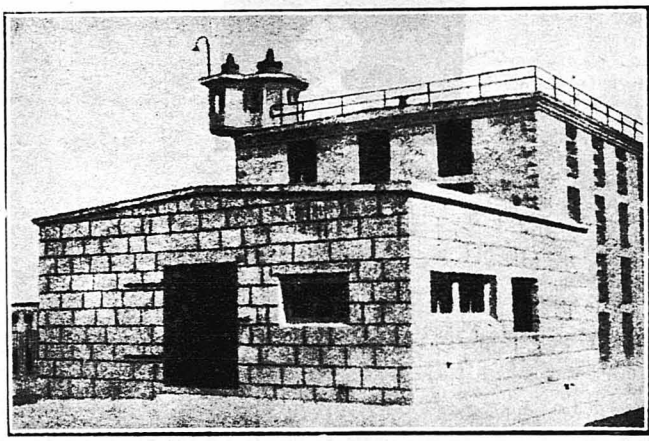
«Όταν κηρύχτο στό θάλαμο κι' άναμνα τό ηλεκτρικό από τό διαπιστόνω τό θανάτου του, βρέθηνα μπροστά σ' ένα αποτρόχαιο θέαμα. Ο Τζάκ Ό Κέλλιν έπλεε μέσα σέ μία λίμνη αίματος, ενώ τά χέρια του είχαν καταφανή ίχνη δοντιών. Κατάλαβα λοιπόν τότε ότι ο 'Ο Κέλλιν, για νά μην ξεφρονίζη από τόν τρόπο και την άγωνία του, άδύγωνε με λίσσα τά χέρια του. Κι' έτσι πέθανε, δίχως νά βγάλη ούτε μία λέξη συγκίνησης και μετανάσις από τό στόμα του...»

Τό ίδιο μαρτυρικό τέλος είχε κι' ένας άλλος πάλι εγκληματίας, ο Χάρου Ρόγκερ, ο «Σωδιστής», όπως τόν έλεγαν. Ο Ρόγκερ είχε κοιμισάσει την γυναικία του και κατόπιν είχε ταχυδρομήσει τά μέλη της σέ σφραγισμένα κούβια με φανταστικές διευθύνσεις, για τις πιο μακρονές Πολιτείες της 'Αμερικής.

Ο Ρόγκερ από την πρώτη στιγμή που κλείστηκε στό «θάλαμο του θανάτου» έγρασε τά λογικά του κι' άρχισε νά νοιμίζη ότι τά κομμένα χέρια της γυναικίας του τόν κινηρόσαν για νά τόν πλίσουν... Πέθανε, λοιπόν, ουρλιάζοντας από τόν τρόμο του, πριν άκούη άνοιξη ο δίαιμος τ' ασφασιζογόνα αέρια...

«Όπως βλέπετε, λοιπόν, τό μαρτύριο της ηλεκτρικής καρέκλας δέν συγκρίνεται διόλου μ' αυτό τόν άπάνθρωπο «θάλαμο του θανάτου» τών φυλακών της Νεβάδας.

Οι 'Αμερικανοί, ός γνωστόν, έχουν πάντα, και για τό πιο καταληκτικά πράγματα, μία δικαιολογία. Μά δέν μπορούν νά μάς πείσουν αυτή τη φορά ότι η υπερμοντέρνες φυλακές του Κάροον-Σιτυ της Νεβάδας είνε η καλύτερες κι' η πιο ανθρώπινες φυλακές του κόσμου...

Ο θάλαμος του θανάτου